

A birodalmi egység felbomlása

TÖRTÉNELEM

Részlet

candidatus leiosz pan-thia Aristostratos
főtisztelendő atya

ARCOK TÜKRE, IDŐK SODRA

Című történelmi áttekintéséből

Ama vészterhes időszakban, mely az Arcok XIII. századától a XVII.-ig terjedt, hazánk kétségkívül fennállásának legmélyebb és legtartósabb válságát élte át. A megrendült kortársak az Egyetlen büntető kezévtagy Krán sötét mesterkedését sejtették a rájuk zúduló sorscsapások háttérében. A mi számunkra a történelmi távlat lehetővé teszi az események higgadtábelemzését. Valójában a krízis már évszázadok óta érett, kitörését baljós ómenek sora jelezte előre. Ezekkel munkánk megfelelő helyén részletesen foglalkoztunk, így most megelégszünk a pusztá felsorolással: a gyermekkirályok kora, a Teladion- és a Loramendil-ág koronaviszálya, a nyugatvégi féldomíniumok függetlenségi törekvései, a testemarrai ezüstbányák kimerülése s a rákövetkező pénzügyi összeomlás. Mindenekelőtt azonban azt a folyamatot kell kiemelni, melynek során a tartományok élére kinevezett szadhrapiosok, kihasználva a trón gyöngeségét, fokozatosan örökletessé tették méltóságukat, majd sorra fölvtették a hercegi címet, elsőként a gorranói IX. Crusadio Bel Cassadri 1128-ban.

A Nyugatvéget kivéve, ahol a szadhrapiosok hatalma sohasem volt több írott malasztnál, csakhamar minden tartomány az új hercegi dinasztiák irányítása alá került. E családok javarészt godoni eredetűek voltak, ám korántsem kizárólagosan; a három ellán tartomány vezetését például a helyi arisztokrácia sajátította ki. A Bel Estessók kíméletlen magasra törését egyes krónikások féktelen becsvágyukkal, mások titkos kráni befolyással vélik megindokolni. Valójában az előbbi legfeljebb járulékos tényező lehetett, az utóbbi – ha egyáltalán létezett – még annyi sem. Az utat, melyet ez a család bejárt, a történelem követte ki számunkra. Gordoza hercegeiként az egyik leggazdagabb tartományt kormányozták, melynek különösen a testemarrai nemesfémbányászat lehanyaglása után nőtt meg a jelentősége. Ugyanakkor kiterjedt családi birtokokkal rendelkeztek a szomszédos tartományokban, s ha ezeket meg akarták védeni, szükségképpen föl kellett lépniük az ottani hercegekkel szemben. Miután ezt sikerrel megcselekedték, olyan hatalmi pozícióban találták magukat, amely az uralkodóival vetekedett. Szerte a birodalomban az ő támogatásukat kereste mindenki, akit az érdekei így vagy úgy a trón ellen fordítottak. Szörnyű nyomás nehezedett rájuk; nem az a csoda,

hogy végül kinyújtották a karjukat a korona után, hanem az, hogy a csábító helyzetben majd' három nemzedéken át hűségesek maradtak.

A Bel Estessók 1132-ben vették föl a hercegi címet, 1152-től verettek pénzt a saját nevükre, és 1166-tól nem kérték ki utódlásukhoz a király megerősítését. Ők maguk viszont rendszeresen gyakorolták a megerősítési jogkört Therrosában (1172-től), Bierrában (1179-től) és Carra-gellában (1186-tól), illetve szórványosan egyéb tartományokban is. 1183-ban megtagadták a megerősítést a bierrai jelöltől, és új hercegi házat neveztek ki a régi helyett; ez vérontás nélkül ment végbe, a bukott családot csupán részleges jószágvesztéssel sújtották, nem kellett száműzetésbe vonulnia. Mindazonáltal az 1190-es években a Bel Estessók ismételt felkérések dacára is tartózkodtak minden tevőleges beavatkozástól a Suthalessa folyásától északra; nem szolgáltatták be rendszertelenebbül a koronaadókat, mint a többi herceg; képviseltették magukat a birodalmi gyűlésben, ámbátor 1192 (II. Valdarios Bel Estesso meggyilkolása) után csak meghatalmazottak útján; és mindig kihirdették területükön az uralkodó által törvényerőre emelt határozatokat.

A fordulópontot az 1200. évi cipellős gyűlés jelentette, amelyre II. Adunarden Bel Corma király a tulajdon udvartartásából nevezte ki a tartományi követeket, köztük számos udvarhölgyet. Itt hoztak törvényt az érchegységi bányák azonnali bezáratásáról, amíg a gordoza herceg föl nem hagyja a saját nevére történő pénzveréssel. E rendelkezés, ha végrehajtják, nemcsak Gordoza, hanem az egész birodalom gazdasági összeomlását eredményezte volna. III. Valdariosnak nem volt más választása: megtagadta a kihirdetését. Az uralkodó válaszként lázadónak nyilvánította, fej- és jószágvesztésre ítélte, feloldotta esküjük alól a hűbéreseit, és személyesen szállt táborba ellene.

A Bel Estessók tehát, szemben Kronus Magra és más dinasztiahú historikusok állításával, nem önszántukból jutottak el a lázadásig: szabályszerűen behajszolták őket. III. Valdarios herceg számára, ha meg akarta őrizni az életét és a családja tekintélyét, csak az előremenekülés lehetősége maradt. Szerencséjére az uralkodó osztatlan főlháborodást váltott ki a birodalmirendek köreiben a cipellős gyűlés összehívásával; e párját ritkító jogtiprás mindaddig példa nélkül állt hazánk történetében. (Később, sajnos, kirívóbb esetek is

követtek.) Leghívebb támogatói is cserben hagyták; 1201-ben gyors egymásutánban kétszer vereséget szenvedett az Estessohadaktól, majd serege roncsaival a székvárosba húzódott vissza.

A gordoza herceg nem követte; más módját választotta, hogy learassa győzelme gyümölcseit. Sokak számára váratlanul Tela-bierrába vonult, sikeres tárgyalásokba bocsátkozott Amfortas főatyával, majd I. Valdarios néven Shadon királyává koronáztatta magát.

Kérdéses, mennyire volt ez bölcs lépés tőle. Ha valahol sejdíthetünk külhoni (kráni vagy pyarroni) aknamunkát az események hátterében, akkor leginkább még ezen a ponton – ami azt is megmagyarázná, hogyan sikerült rávenni a főatyát az együttműködésre. II. Adunarden hatalmát ugyanis szinte ezzel egyidőben palotaforradalom döntötte meg, az összeesküvők I. Beralduint emelték helyette trónra a Bel Corma dinasztia zátonyvízi mellékágából. Az új uralkodó első ténykedéseként törvénytelennek nyilvánította a cipellős gyűlés határozatait; vele Valdarios herceg egyezkedhetett volna az őt sújtó ítélet visszavonásáról és a békés rendezésről. A tela-bierrai koronázás azonban – egyházi szentesítéssel! – kész helyzetet teremtett, amelyből egyik fél sem hátrálhatott ki.

Kérészetű trónkövetelőkben hazánk története eddig sem szűkölködött – a jelentősebbekről munkánk más helyein megemlékezünk –, ezek azonban csupán átmeneti zavarokat tudtak kelteni; egy-két év, legföljebb három, és valamennyien hóhérbárd alatt vagy száműzetésben végezték. Ám ezúttal az a példátlan eset állt elő, hogy a Bel Cormák jogcímével szemben – mely a dinasztikus folytonosságra és az Artemil királytól örökölt karizmára hivatkozott – a Bel Estessók ugyanolyan szilárd alapra építhettek: az Egyetlen legfőbb halandó szolgájától kapott szentesítésre, melyet a hivatalban lévő Bel Corma uralkodó ellenében ruházott rájuk, amikor saját kezüleg kente föl I. Valdariost, nyilvános szertartás keretében. A tela-bierrai koronázás rejtélye a mai napig megoldatlan. Kronus Magra és más dinasztiahú történészek erőszakot emlegetnek; ez azonban képtelenség.

Bármennyire megerőltetjük a fantáziánkat, nem tudunk elképzelni olyan módszert, amellyel a szent városban nyomást lehetne gyakorolni az egyházi szuverénre; mint főntebb már szólottunk róla, ezzel még a nagy Gallaphain király is hiába próbálkozott, pedig a teljes birodalmi hadsereget felvonultatta Tela-bierra alá nyomatékul. Leiosz pan-thia Amfortas kétségkívül a saját akaratából cselekedett 1201-ben; s bár a talány boncolgatása külön monográfiát érdemelne, ehelyt elégedjünk meg a száraz tényközléssel, hogy már a rákövetkező évben lemondásra kényszerült miatta.

Történelmi léptékekkel nézve alig zárult tehát le a Teladionok és a Loramendilek vetélkedése, máris kezdetét vette az a sokkal keserűbb és kegyetlenebb trónviszály, melyet az utókor kétszáz éves beháborúként tart számon. Az elnevezés köztudomásúlag pontatlan: Lukanios atyától, a jeles XIX. századi historiográfustól származik, akiben még elevenen élt az események emléke, s minden módon enyhíteni igyekezett a nemzedékét sújtó sokkhatást. Ezért csak azokat az esztendőket számlálta össze, mikor a két dinasztia hivatalosan is hadban állt – ami súlyosan torzítja az összképet. Mivel a Bel Cormák és a Bel Estessók kölcsönösen bitorlónak tekintették egymást, jobbára hadüzenet nélkül harcoltak. Az elgyötört országnak csupán a teljes kimerültség rövid szakaszai hoztak némelyes nyugalmat – és ezek sem túl sokat, hiszen (mint látni fogjuk) más frontvonalakon ilyenkor sem pihentek a fegyverek. A kétszáz éves beháború valójában 1201-től az 1633-as serdigallói egyezményig tartott, s utóizzásai később is föl-fölparázslottak még, egészen a tavaradolai bulla 1868. évi kibocsátásáig, mely végleg tisztázta a lappangó konfliktusokat, és intézményesítette hazánkban a Triatos kormányzati rendszerét. Végeredményben – előzményeit és kihatásait is figyelembe véve – az Arcok teljes második évezredén rajta hagyta sötét bélyegét.

Miért nyúlhatott ilyen hosszúra ez az áldatlan belviszály? Elsősorban – ahogy az már Lukanios atya történetírói munkássága óta közhely – a hatalmi viszonyok tragikus kiegyenlítettsége okán. A Bel Estessók elég erősek voltak az uralkodóház kihívásához, de a legyőzéséhez már nem; a Bel Cormák elég gyengék voltak a külső tartományok elvesztéséhez, de a belsőkéhez már nem. Újkori historiográfiánk annyiban helyesbítheti Lukanios atya meglátásait, hogy ez az erőegyensúly nem a két dinasztia, hanem a mögöttük meghúzódó érdekcsoportok között állt fenn. Elvégre mindkét családnak voltak kimondottan gyöngé periódusai, a vetélytárs mégsem tudta ezeket kihasználni, hogy fölébük kerekedjen. A Bel Estessók országrésze ugyanúgy átvészelte a XIV. századi szikrafü-királyok korát, mint a Bel Cormáké egy évszázaddal később a régensuralom három nemzedékét. Tulajdonképpen nem sok hiányzott hozzá, hogy hazánk ebben az időszakban két önálló királyságra hulljon szét: igen durván leegyszerűsítve a dolgokat, egy pásztorkodó-falusias délire és egy földműves-városlakó északra.

Mindazonáltal hiba volna a beháborúban pusztán egyfajta mechanikus Észak-Dél ellentétet látni, ahogy némely pyarroni bálványimádók teszik. A gorranói Bel Cassadril hercegek például, akik mindvégig a Bel Estessók fenyegető árnyékában éltek, egészen 1296-ban bekövetkező bukásukig a Bel Cormák harcos támogatói voltak. A Bel Cormák hátszágában viszont az ellán tartományok hajlottak a Bel Estessók felé, legalábbis eleinte; azután kivonultak a birodalmi politikából, bőven lett elég saját bajuk.

Végül arról sem szabad megfeledkezni, hogy egyes tartományok mindenestül függetlenítették magukat a királyi házak torzsalkodásától. A legékeesebb példa a Felföldé; noha elszakadását sohasem deklarálta, korszakunk folyamán gyakorlatilag önállóan intézte ügyeit, előbb a Vil Cathraz, majd a Bel Darco hercegek alatt – olyannyira, hogy az 1633-as serdigallói egyezményben külön szerződő félként szerepel! A nyugatvégi féldomíniumok már 1201 előtt is a maguk útját járták, a koldusszék vezetése alatt pedig egyházi államok szövetségévé alakultak át, mindkét dinasztia fennhatóságát elutasítva. A beháború évszázadai alatt hazánk a teljes széttagoaltság képét mutatta.

A birodalmi egység gondolatának fő letéteményese az egyház lett volna, amely azonban súlyosan kompromittálta magát a tela-bierrai koronázással. Amfortas főatya utódainak tömérdek fáradságukba telt, mire úgy-ahogy sikerült megszabadulniuk ennek az ódiúmtól. A folyamatos politikai nyomás dacára következetesen tartózkodtak mindkét fél elismerésétől. Nem ok nélkül vélték, hogy kicsorbult tekintélyük elvászna az újabb próbakövön. Akárki mellett tennék le a voksukat, a másik király nem hajtana fejet döntésük előtt; nemhogy fölszámolnák hát a trónviszályt, hanem maguk is belekeverednének. Tisztán látták, hogy pártatlanságuk illetően történő feladása az egységes birodalom eszméjének végérvényes bukását idézheti elő.

Ám a főatyák nem bizonyultak sem tehetetlennek, sem lagymatagnak. Érzékelve a nyílt politizálás veszedelmeit, a színpalak mögötti intrikákhoz folyamodtak. Cselszövésekkel és óvatos befolyásolással, minden spirituális hatalmukat latba vetve igyekeztek előmozdítani a dinasztia kiegészését, vélhetőleg egy majdani házasság formájában. Ehhez nemzedékekre meg kellett tervezniük a két család leszármazásrendjét, majd úgy igazgatni az emberi kapcsolatokat, hogy a kívánt eredményre vezessenek. A dolgok természetéből adódóan ez a feladat a bizalmi kvalitheiáknak jutott, s a kései historikus nem remélheti, hogy a rendelkezésére álló forrásokból hitelesen rekonstruálhatja tevékenységüket. Annyit azonban föltétlenül szükségesnek vélünk megjegyezni, hogy a logopathosok és mendhaleiosok tudománya, mely manapság egyházunk összetartó kovászát adja, ezekben az időkben mai szemmel nézve még meglehetősen kezdetleges fokon állt, ami kétségkívül behatárolta az inkvizíciós atyák lehetőségeit.

A Bel Cormák és a Bel Estessók eközben persze mélységesen gyanakodtak az egyházra, ugyanakkor minden tőlük telhetőt elkövettek, hogy a maguk pártjára vonják. Noha át nem látták, de megszimantolták a hátuk mögött szótt intrikákat, és inentől fogva ők sem válogattak többé az eszközökben: fenntartás nélkül folyamodtak hazugsághoz, zsaroláshoz, megvesztegetéshez. A közvetlen fennhatóságuk alá eső területeken működő papság rettenetes nyomásnak volt kitéve. Az emberi természet gyarlóságából következik, hogy sokan közülük engedtek ennek a nyomásnak. Félretették

szent esküjüket, gyakorta valamimód kibúvót kerestek rajta, és – titkon vagy nyíltan – világi szolgálatra kötelezték magukat.

Új uraik a legkülönbébb feladatokra mozgósították őket. Bethumabel Vil Galladran nagyherceg például, aki 1449 és 1460 között három egymást követő Bel Corma uralkodó nevében kormányzott régensként, több forrásunk egybehangzó tanúsága szerint orgyilkosnak alkalmazott egy Mahaiz nevű mendraioszt, aki végül egyik küldetése során a morra lirattát választotta. Ilyen kirívó esetek mindenestre ritkán fordultak elő. Az alacsonyabb rangú laiosok többnyire nyíltan megvallották kötődésüket, prédikációikban a gazdájuk igazságát hirdették a népnek, a mellette való kiállásra buzdítottak, esetleg – ha különleges képzésben részesültek – a személye körül láttak el bizonyos szolgálatokat. A magasabb posztot betöltőktől azonban szinte sohasem követeltek meg ilyesmit. Őket a királyok – ősi famíliák sarjai, akik ezredéves politikai hagyományokban nevelődtek – másféle feladatokra szánták.

Ahogy az inkvizíciós atyák beszivárogtak az uralkodók környezetébe, úgy épültek be az uralkodók bizalmi emberei az egyházszerzetbe. A kétféle hálózat persze nagyságrendileg eltérő hatékonysággal működött: a királyiban például szép számmal akadtak kettős ágensek, míg a taleiosok között ez gyakorlatilag nem fordulhatott elő. Ám a fontosabb egyházi méltóságokat a kánonjog értelmében választás és megerősítés útján kell betölteni – az uralkodóházak pedig csalhatatlan politikai érzékkel tapintottak rá e sebezhető pontra.

A kánoni konklávén mindkét dinasztia tömegestül mozgósította híveit. Miközben az inkvizíciós liga nagyralátó cselszövényei még épp csak csírázni kezdtek, mind több püspöki, érseki és apátúri poszton bukkantak föl olyan leiosok – sőt: leiosz pan-thiák! –, akik valamilyen formában el voltak kötelezve világi irányban. Az egyház fölkészületlenül állt az új kihívás előtt. Szerencsére az uralkodócsaládok között e téren is öldöklő versengés dúlt – nem csekélyebb téttel, mint hogy melyikük segíti előbb a főatyai székbe a saját pártfogoltját. Akinek ez sikerül, alaposan maga felé billenti a

mérleg nyelvét – és roppant kevesen látták át tisztán, hogy a teljes győzelemhez ez sem lesz elegendő, a birodalmi eszme bukásához viszont igen.

A XIII. század második évtizedére a helyzet a végletekig mérgedt. Mind a Bel Corma, mind a Bel Estesso családban több váratlan haláleset történt, feltehetőleg a taleioszok tevékenysége nyomán, akik egyre nagyobb kockázatokat vállalva próbálták siettetni vérvonal-egyesítő terveiket. Shadonban és Gordozában inkvizíciós atyákat küldtek máglyára, akiket az udvarhű prelátusok eretneknek nyilvánítottak. A főatyá, ha nem akarta leleplezni titkos intrikáit, nem emelhetette föl szavát az érdekükben. Egyébiránt már az alabástrom tiara és a biarra-trónus sem volt szent. 1214-ben és 1216-ban két egymás nyomába lépő főatyát gyilkoltak meg, valószínűleg csupán azért, hogy székük megüresedtével új választó konklávét kelljen összehívni. Az első merényletet pyarroni kalandozók, a másodikat gorviki moradonok hajtották végre, ami arra vallott, hogy az uralkodóházak minden maradék gátlásukat levetkezték. Válaszképpen a bizalmi kvalitheiak is keményebb föllépésre szánták el magukat, számos dinasztiahű főpapot végzetes baleset ért. A kánoni konklávék – egy kortárs krónikás kifejezésével élve – kezdtek parázsszal ingerelt viperaveremre hasonlítani.

Az egyházi hierarchia egyes fokozatai viszonylag mentesek maradtak a világi befolyástól. (Ide tartoztak mindenekelőtt a bizalmi kvalitheiak; velük azonban ezúttal nem foglalkozunk, mert a nagy szkizmában nem vállaltak közösséget a többiekkel.) A közönséges faioszok megnyerését a királyok fölöslegesnek, a leiosz thairákét túl fáradságosnak vélték. Magától értetődik ovábbá, hogy ahová nem terjedt ki a tényleges fennhatóságuk, ott nem tudtak híveket toborozni; a szóban forgó területek papságát különben is sokkal kevésbé érintették a zavarok, mivel egyelőre nem játszottak jelentős szerepet az inkvizíciós liga birodalomegyesítő terveiben. Megfelelkezni azonban hiba lett volna

róluk: ők is érzékelték a válságos helyzetet, és megvoltak a maguk elképzelései a rendezésre.

Miközben a főatyá mind jobban elfajuló carria fumerrába bocsátkozott a trónért viszálykodó két dinasztiaival (bármennyire is blaszfémiának tűnik ebben a vonatkozásban az “árnyékháború” kifejezés használata, a jelenség lényegét tökéletesen kifejezi), a mondott körökből átfogó mozgalom indult az egyház megreformálására. Kezdetei a kettős koronázás körülr tehetők, a rákövetkező években alakot öltött és egységbe forrt, alig egy évtized múlva pedig már komoly erőt képviselt. Első szervezett fellépésére az 1219. évi (XXCIX.) nagyválasztó konklávén került sor, amikor a kánoni levezető tanács elé terjesztette az utóbb verionei manifesztum néven elhíresült dokumentumot, melyet kézjeggyével látott el a verionei, a shadleki, a felföldi és a dia-salmói hercegérsek, a kigyóföldi és a lewiari érsek, tizenkét nyugatvégi missziós püspök, nyolc biarra-jogú kolostor apátura és a Hatodik Arc Testvériségének nagymestere. A felföldi hercegérsek záradékot mellékeltek a szignójához, melyben kijelentette, hogy mindenben egyetért az iratban foglaltakkal, ám ha a kánoni tanács elutasítja, ő engedelmesen aláveti magát a döntésüknek.

A manifesztum kifejti, hogy a főatyák 1202 óta töretlen birodalomegyesítő politikája, melyet az inkvizíciós liga sugalmazására folytattak, tökéletes csődnek bizonyult. Egyesítés helyett még jobban megosztja az országot, keserű indulatokat ébreszt, botrányos állapotokat teremt, vérfürdőkhoz és az egyház meghasonlásához vezet. Az elmúlt fél évszázad egyértelmű tanulsága, hogy intrikák és titkos cselszövések útján a kitűzött célt elérni nem lehet. Változtatni kell a módszereken: nyílt, egyenes, határozott fellépésre van szükség. Az egyház tegye alapos megfontolás tárgyává a kérdést, azután nyilvánítsa törvényesnek az egyik dinasztiaát, és bitorlónak a másikat. Amennyiben ez utóbbi vitatná az ítéletet, álljon teljes tekintélyével a fölkeent uralkodó mellé, és közös erővel sújtsanak le a lázadóra.

A manifesztum aláírói előtt ismeretesek a javaslatukkal szemben felhozható ellenérvek. Leiosz pan-thia Amfortas sajnálatos példája bizonyította, hogy ilyen súlyú döntést nem lehet egyetlen gyarló ember vállára terhelni, még akkor sem, ha ő a rangelső Domvik halandó szolgálói között. Mivel a phorakroinoszok és a philo-hieroszok idestova húsz

esztendeje tartózkodnak ez ügyben a véleménynyilvánítástól, egyetlen lehetőség marad. A konklávén ne főatyát, hanem zsinatot válasszon, ruházza fel szuverén egyházfői jogkörrel, szabjon neki határidőt, és bízza meg a döntéshozatallal. Utána a zsinat, mint legfőbb egyházi fórum, belátása szerint határozhat majd önmaga további működtetéséről vagy feloszlásáról. Tiszta és világos eljárás. Az aláírók úgy vélik, semmilyen más módszer nem garantálhatná az inkvizíciós liga befolyásának kiküszöbölését a birodalomegyesítő politikára. Mivel szilárd meggyőződésük, hogy ez a befolyás katasztrófába dönti az országot, betérésük elutasítása esetén kénytelenek lennének lelkiismereti okokból kivonni magukat a konklávén fennhatósága alól.

A manifesztum benyújtása hatalmas vihart kavart a gyűlésben. Számos pontjával sokan egyetértettek, még a bizalmi kvalitheiókból is; ennek ellenére szavazásra sem bocsátották, a kánoni tanács saját hatáskörében elutasította. Nem tehetett mást: az irat veszedelmesebb volt egy kisütésre váró energiarúnánál. Nyíltan megkérdőjelezte az egyszemélyi vezetés elvét, és a zsinati gondolat pusztá felvetésével súlyosan csorbította a főatya jogait. Ez a konfliktus – mint azt fentebb, munkánk negyedik fejezetében részletesen kifejtettük – az Arcok III.-IV. századában egyszer már kis híján darabokra tépte az óegyházat; felújítása most, a belháborús időkben hagymázás örölségnek tűnt. A szkizma réme kísértett a konklávénban, s a meghívott prelátusok igyekeztek sebesen, de elővigyázatosan exorcizálni.

A betérésztöket elvileg szigorú fenyítéssel kellett volna sújtani, magas rangjuk azonban ezt megakadályozta; a biarra-trónus üresedésben lévén, a kánoni tanács csak nyilvános feddésben részeltethette őket. (A shadleki hercegeket meg a duarrei apáturat, akik maguk is tagok voltak, kizárta soraiból.) Ennek titokban mindenki örült: a túlzó szigor talán valami ostobaságra sarkallná őket, így viszont bizonyára megbékélnék a helyzetükkel.

Nem békéltek meg. Az iratos atyák – ahogy utóbb nevezték őket – már nyolcadik esztendeje dolgoztak a manifesztumon, mindvégig megőrizve titkukat az inkvizíciós liga elől, és nagyon alaposan meggondolták betérésztését. Nyugodtan végighallgatták az elutasítást és a feddést, aztán Odone Gardario verionei hercegesek valamennyiük nevében kijelentette, hogy nem ismerik el fölttes fórumnak sem a kánoni tanácsot, sem a konklávén által megválasztandó főatyát; végezetül mindannyian kivonultak a gyűlésteremből. Egyedül a felföldi hercegesek maradt a helyén, aki osztotta ugyan a nézeteiket, ám nem nélkülözhetette tartományában a bizalmi kvalitheiók támogatását.

Ezzel az egyház egy csapásra elveszítette egész Nyugatvéget, jószerivel az összes térítőjét, valamint fegyveres erejének felét. Mire a cenzúra észbe kapott, az iratos atyák szerte a birodalomban köröztetni kezdték a manifesztumot, és meghirdették a zsinatot Verionéba. A szkizma, amitől mindenki tartott, bekövetkezett.

?

Szerző: Kornya Zsolt

Forrás: Jáde Pentagram

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk megjelent folytatásaival kiegészítve is, hasonló címen a Jáde Pentagram oldalon. A cikk megjelent folytatásaival kiegészítve, A shadoni belháborúhoz címmel a Fantasycentrum oldalon is.